

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 19 listopada 2012 r. — Tevfik Isbir przeciwko DB Services GmbH

(Sprawa C-522/12)

(2013/C 32/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tevfik Isbir

Strona pozwana: DB Services GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „minimalne stawki płacy” zawarte w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 96/71/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że oznacza ono świadczenie wzajemne pracodawcy za takie świadczenie pracy przez pracownika, które zgodnie z wymienionymi w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze przepisami prawnymi lub administracyjnymi lub umowami zbiorowymi ma być wynagrodzone w całości i wyłącznie według uzgodnionego w układzie zbiorowym wynagrodzenie minimalne („zwykłe świadczenie”) i w związku z tym jedynie takie świadczenia pracodawcy mogą zostać zaliczone na poczet zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia minimalnego, które wynagradzają to zwykłe świadczenie i muszą być oddane do dyspozycji pracownika najpóźniej w przewidzianym terminie wypłaty wynagrodzenia za dany okres?
- 2) Czy pojęcie „minimalne stawki płacy” zawarte w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 96/71/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono przepisom i praktykom krajowym, zgodnie z którymi świadczenia pracodawcy nie są uważane za część minimalnej płacy i w związku z tym nie podlegają zaliczeniu na poczet spełnienia roszczenia o wypłatę minimalnego wynagrodzenia, jeśli pracodawca wykonuje te świadczenia na podstawie zobowiązania wynikającego z układu zbiorowego,
 - które zgodnie z wolą stron układu zbiorowego i ustawodawcy krajowego mają na celu powiększania majątku pracowników,
 - i w tym celu
 - pracodawca wpłaca długoterminowo na rzecz pracowników miesięczne świadczenia, na przykład jako wkłady oszczędnościowe, jako wkład na potrzeby budowy lub nabycia domów mieszkalnych albo jako składka na kapitałowe ubezpieczenie na życie, oraz
 - są one wspierane poprzez dopłaty państwowe albo przywileje podatkowe, oraz

- pracownicy mogą dysponować tymi wkładami dopiero po upływie wieloletniego okresu, oraz
- wysokość wkładów jako określonych kwot miesięcznych zależy wyłącznie od uzgodnionego okresu zatrudnienia, nie zaś od wynagrodzenia za pracę („płatności na pracowniczy fundusz oszczędnościowy”)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, Dz.U. L 18, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Włochy) w dniu 19 listopada 2012 r. — Dirextra Alta Formazione S.r.l. przeciwko Regione Puglia

(Sprawa C-523/12)

(2013/C 32/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dirextra Alta Formazione S.r.l.

Strona pozwana: Regione Puglia

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 3 ustawy nr 12/2009 regionu Apulia, obowiązujący na terytorium regionu, regulujący w sposób restrykcyjny dostęp do rynku świadczenia niektórych szczególnych usług zmierzających do podniesienia lokalnego poziomu wykształcenia (prowadzenie poddyplomowych kursów master), który to przepis uzależnia ten dostęp od spełnienia tylko jednego wymogu, wybranego i sformułowanego w sposób arbitralny (suma godzin rozłożonych w okresie czasu, którego nadmierna długość jest nieuzasadniona) w świetle celu środka wspólnotowego (poprawa jakości kształcenia, a zatem wybór podmiotów posiadających odpowiednie kwalifikacje) i niezależnego od rzeczywistego czasu trwania określonej usługi, jest zgodny z art. 56 i nast. oraz z art. 101 i nast. (dawniej art. 49 i 81 i nast.), jak również z art. 107 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 grudnia 2009 r.) oraz z zasadami konkurencji, proporcjonalności, niedyskryminacji i równego traktowania, które wynikają z powyższych postanowień, również w związku z art. 9 i 10 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 2 Protokołu dodatkowego oraz art. 11 i 14 Karty praw podstawowych?